

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.002/2018/8. szám

A Szegedi Ítéltábla a Dr. Székely Gábor Ügyvédi Iroda (ügyintéző ügyvéd: dr. Székely Gábor) által képviselt felperesnek - a **(jogtanácsos neve)** jogtanácsos által képviselt alperes ellen szerződés részleges érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Gyulai Törvényszék 2017. október hó 18. napján kelt 10.P.20.140/2017/7. számú ítélete ellen a felperes részéről 8. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az elsőfokú bíróság ítéletét azzal a pontosítással **hagyja helyben**, hogy a felperes által leletezés terhével lerovandó elsőfokú eljárási illeték összege 15 000 (tizenötezer) Ft.

Kötelezi a felperest, hogy **15** napon belül fizessen meg az alperesnek 10 000 (tízezer) Ft fellebbezési eljárási költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A peres felek 2008. április 10. napján deviza alapú kölcsönszerződést kötöttek egymással a felperes által megvásárolni kívánt gépjármű vételárának a finanszírozására. A kölcsönszerződés 2. oldalának utolsó bekezdése a következőket rögzíti: „Jelen kölcsönszerződés egyedi része kizárólag az **(általános szerződési feltételek száma)**. számú általános szerződési feltételekkel - illetve annak esetleges módosításával - együtt érvényes, amelynek a vételi jogos és az adásvételi szerződéssel együtt történő átvételét és megértését az adós ezen szerződés aláírásával is igazolja.”

A felperes módosított keresetében a kölcsönszerződés fentebb idézett kitétele érvénytelenségének a megállapítását kérte arra alapítottnak, hogy az tisztességtelen szerződési feltétel a 18/1999. (II.5.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Krm.) 1. § (1) bekezdés j) pontja alapján, mivel a bizonyítási terhet a fogyasztó hátrányára változtatja meg. Állította, hogy az általános szerződési feltételeket a nyilatkozatában foglaltakkal ellentétben az alperes nem bocsátotta rendelkezésére. Álláspontja alátámasztásaként hivatkozott az Európai Unió Bíróságának C-449/13. számú határozatára, amelyben a bíróság akként foglalt állást, hogy az ún. szabványzáradék a fogyasztó terhére fordítja meg a bizonyítási terhet, ezért az tisztességtelen.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Állította, hogy a felperes a kölcsönszerződéssel kapcsolatos valamennyi dokumentumot, így az **(általános szerződési feltételek száma)**. számú általános szerződési feltételeket (a továbbiakban: Ászf.) megkapta, a kifogásolt kitétel pedig nem az ún. szabványzáradékban, hanem az egyedi szerződésben szerepel. Kiemelte, az Ászf. a székhelyén, honlapján is elérhető volt a felperes számára, annak egyedi megtárgyalása pedig nem szükséges annak érdekében, hogy az a szerződés részévé váljon.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította, kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 10 000 Ft perköltséget, és 8 nap alatt leletezés terhével rójon le 51 000 Ft eljárási illetéket. Határozatának indokolásában kitért a felperes eredeti kereseti kérelmére is,

amely annak megállapítására irányult, hogy az Ászf. 7. pontja nem vált a szerződés részévé. E tekintetben kifejtette, a megállapítási kereset jogszabályi feltételei nem állnak fenn, ezért e kereseti kérelem érdemi elbírálása szükségtelen, egyebekben azt részletesen kifejtett indokaira tekintettel érdemben is alaptalannak találta.

A kölcsönszerződés tényállásban idézett rendelkezését érintően rámutatott, hogy az nem minősül általános szerződési feltételnek, következésképp tisztességtelenségének vizsgálatára nem kerülhet sor.

A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet keresete szerinti megváltoztatását, másodlagosan a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 252. § (2) bekezdésére, harmadlagosan pedig a Pp. 252. § (3) bekezdésére alapítottnan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte. Előadta, az Ászf. 7. pontjával kapcsolatos keresetétől utóbb elállt, ezért e kereseti kérelmet az elsőfokú bíróság szükségtelenül vizsgálta. Kiemelte, a kölcsönszerződés támadott kitétele ránézve kötelezettséget fogalmaz meg, ezért az általános szerződési feltételnek minősül, amely a Krm. 1. § (1) bekezdés j) pontja alapján érvénytelen. Megismételte azt az előadását is, miszerint az 1959. évi IV. tv. (a továbbiakban: 1959-es Ptk.) 205/B. §-ában foglaltak értelmében az Ászf. akkor válhatott volna a szerződés részévé, ha azt az alperes átadta volna és lehetővé tette volna egyidejűleg annak megismerését. Hangsúlyozta, a szerződéskötés helyén az üzletszabályzat nem állt rendelkezésre, arról pedig, hogy az hol található, nem kapott tájékoztatást. Utalt arra, hogy az elsőfokú eljárásban hivatkozott C-449/13. számú határozat analóg módon a támadott szerződési feltételre is alkalmazható. Megítélése szerint az elsőfokú bíróságnak vizsgálnia kellett volna a szerződési feltétel egyedi megtárgyaltságát, ezt az alperesnek kellett volna bizonyítania, e tekintetben az elsőfokú bíróságot a Pp. 3. § (3) bekezdése alapján tájékoztatási kötelezettség terhelte, amit azonban elmulasztott.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

A fellebbezés **alaptalan.**

Annyiban helytálló a felperes fellebbezése, hogy a keresetmódosítás folytán az elsőfokú eljárásnak már nem volt tárgya az Ászf. 7. pontját érintő kérelem, így az ítélet tábla mellőzi az elsőfokú ítélet ezt érintő indokolását. Egyebekben az ítélet tábla az elsőfokú bíróság módosított keresetét illetően elfoglalt álláspontjával és annak kifejtett indokaival is egyetért, ezért ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján annak helyes indokai szerint hagyta helyben.

A fellebbezés kapcsán az alábbiakat emeli ki:

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az egyedi szerződés támadott kitétele nem minősül általános szerződési feltételnek. A szerződés meghatározott személyek között - azok kölcsönös és egybehangzó akaratnyilatkozatával - keletkező jogviszony, amelyből kötelezettség származik meghatározott szolgáltatás teljesítésére és jogosultság annak követelésére (1959-es Ptk. 198. § (1) bekezdés, 205 § (1) bekezdés). E fogalom-meghatározásból következően szerződéses feltételnek a szerződés tartalmát jelentő jogok gyakorlására és kötelezettségek teljesítésére vonatkozó szerződési kitétel minősül. A perbeli szerződés felperes által kifogásolt mondata azonban a felek számára nem határoz meg sem jogokat, sem kötelezettségeket. A mondat első fele pusztán rögzíti azt a tényt, hogy a felek szerződésének részét képezik az abban megjelölt, alperes által alkalmazott általános szerződési feltételek, míg a mondat második fele ezeknek az általános szerződési feltételeknek az átvételére és megértésére vonatkozó felperesi nyilatkozatot tartalmazza. Miután az 1959-es Ptk. 209. § (1) bekezdése értelmében tisztességtelennek csak az általános

szerződési feltétel minősülhet, a perbeli szerződés kereset tárgyát képező - a fentiek szerint általános szerződési feltételnek nem tekinthető - utolsó mondatának tisztességtelensége fogalmilag kizárt.

A felperes által az elsőfokú eljárásban és a fellebbezésében felhívott Európai Unió Bíróságának határozata a jelen ügyben nem bír jelentőséggel, a felperes által megjelölt, az üzletszabályzat átvételére és megértésére vonatkozó szerződési kitétel ugyanis nem azonos az Európai Bíróság határozatában szereplő, a hitelező tájékoztatási kötelezettségének elismerésére vonatkozó ún. szabványzáradékkal.

Az, hogy a felperes megkapta-e illetőleg megismerhette-e az általános szerződési feltételeket, a fenntartott kereset elbírálása szempontjából nem bír jelentőséggel. E hivatkozás vizsgálatára akkor kerülhetne sor, ha a jogvita elbírálásához abban a kérdésben kellene állást foglalni, hogy mi a szerződés tartalma. Ilyen keresete azonban a felperesnek nem volt. Ezért az ítéletábra csupán megjegyzi, hogy az üzletszabályzat átvételét elismerő felperesi nyilatkozatot is tartalmazó egyedi szerződés teljes bizonyító erejű magánokiratban került rögzítésre. A Pp. 196. § (1) bekezdése szerint a teljes bizonyító erejű magánokirat - az ellenkező bizonyításáig - teljes bizonyítékul szolgál arra, hogy a kiállítója az abban foglalt nyilatkozatot megtette, elfogadta, vagy magára nézve kötelezőnek ismerte el. A bizonyítás tehát a teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt nyilatkozattal szemben a felperest terhelte, állítása alátámasztására pedig bizonyítást nem ajánlott fel.

Megjegyezi ezzel összefüggésben az ítéletábra, a periratokból megállapíthatóan a felperes a szerződés aláírása előtt megkapta az alperestől a szerződés tervezetét, több napja volt annak áttanulmányozására, így ha az abban írtaktól eltérően valóban nem kapta meg az általános szerződési feltételeket, vagy ha a szerződési kikötésekből nem értett valamit, módjában állt volna ezt jelezni az alperesnek a szerződés aláírását megelőzően.

Az ítéletábra a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az eredménytelenül fellebbező felperest kötelezte az alperes - jogi képviseletével felmerült - másodfokú perköltségének a megfizetésére, amelynek összegét a - jogtanácsosi munkadíj megállapítására is irányadó - 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése alapján 4 munkaóra figyelembevételével állapította meg.

Az elsőfokú eljárásért fizetendő illeték alapja az 1990. évi XCIII. tv. 39. §. (3) bekezdés b) pontja alapján 600 000 Ft, amelyre figyelemmel az elsőfokú eljárási illeték összege 36 000 Ft. A felperes az elsőfokú eljárás során 21 000 Ft illetéket rótt le, így - szemben az elsőfokú bíróság által meghatározott 51 000 Ft-tal - csupán további 15 000 Ft megfizetésére köteles, amelyre figyelemmel az ítéletábra az általa hivatalos lelet készítésének terhével lerovandó elsőfokú eljárási illeték összegét leszállította.

S z e g e d, 2018. május 23.

Dr. Szeghő Katalin sk.
a tanács elnöke

Dr. Lengyel Nóra sk.
előadó bíró

Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
táblabíró